

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022398736/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Suhr og jeg var ene, faldt på hans kone, da ytrede han sig med en høj grad af ægtelse og hengivenhed for hende. Med et stort velbehag kunne han dvæle ved, hvor smuk hun havde været, da de blev gift. Når jeg da sagde: »Hun er jo smuk endnu,« svarede han: »Ja, af en ældre kone at være er hun jo ret smuk, men De skulle have set hende den gang!« Aldrig forsømte han ved slige samtaler lejligheden til at tilføje et eller andet til hendes ros; aldrig har jeg i de mange år, hvor vi har kendt dette ægtepar, en eneste gang hørt ham forglemme sig ligeoverfor hende, uagtet hun så ofte udfordrede ham i den retning. Men hvad er et samliv, hvad betyder en holden-af uden fortrolighed? Intet bånd er så stærkt som dette. Kærligheden kan blegne, venskabet kølnes, familiebåndet slappes, men står jeg mig først således med et menneske, at han er min fortrolige, at mine glæder, mine smerter, mine ængstelser, mine tvivl, mine forhåbninger, alt trænger til at gemmes for at åbenbares for denne fortrolige, så at hans sag er min og min sag er hans, da er ingen adskillelse mere mulig. Og dog gemmer det menneskelige bryst et og andet i sit indre, som ikke kan åbenbares, selv for en sådan fortrolig; et og andet, hvorom kun tales i den tavse nat med Ham, der ved og kender alt; et og andet, som det ville være ublufærdigt at give højrostede ord; et og andet, som ikke kan udtales, fordi det trænger til forudsætninger, som kun en har nøglen til; et og andet, som vi tager med os i graven i håb om, at vi hist kunne finde ord derfor, som ikke mistydes, eller endnu bedre, at ordet ikke der behøves, fordi alt ligger i de ord: Du er kendt [, selv alle dine hovedhår er talte. Hvor er det dog en trøst, at der er en, der kender os, kender os fuldstændigt, en, der kender vore rene hensigter, vor uskyldighed under mangen forurettelse, vore anstrengelser i at ville det gode! En, der kender vor anger, vor taknemmelighed, vor salighed, når vi har en fornemmelse af, at han har tilgivet en, til hvem vi håber engang at kunne sige:

Du ved, jeg elsker dig!

Og måtte det med gråd end sige,
At sådant svar jeg gav,
Så vil du nådig til mig se,

Og tørre tåren af;
Ja, når kun du, som alting ved,
Hos mig kan finde kærlighed
Og kende mig iblandt din flok
Som din, så har jeg nok!]

Når jeg om morgenen efter et sådant søndagsgilde hos Suhrs vandrede mine ensomme veje i den ubefærdede del af vor skønne Dyrehave, da faldt jeg i mange tanker og betragtninger, idet jeg følte en dyb medlidenhed med dette ægtepar. Det korte, det skønne jordeliv brugt, henslidt ved siden af hinanden i misforståelse, i modstand, i en stadig kamp for at sætte sin vilje igennem, selv med tabet af det uundværligste, f r e d. Hvor ønskede jeg ikke her at kunne være til nogen nytte, til nogen hjælp i at bringe forsoning tilveje! På en mig selv ubevidst måde havde jeg formået at bryde den hårde skal, der i mange år havde lagt sig om Suhrs væsen. Fra alle kanter, fra hans nærmeste omgivelser hørte jeg idelig: »Onkel er blevet et andet menneske, siden han lærte Dem at kende.« – En yndig broderdatter af ham, Dorothea Suhr, som jeg senere lærte at kende under hendes jævnlige besøg på Sølyst, sagde ofte med en henrivende varme: »Vi kan aldrig være Dem taknemmelig nok for, hvad De har gjort mod onkel!« Denne søde pige, ung af år, men gammel af kløgt, der skænkede mig sin fortrolighed og hengivenhed, lærte mig lidt efter lidt at se i dette forhold, hvad der ofte havde været mig uforklarligt. Hun følte en sand og inderlig godhed og taknemmelighed mod sin onkel for alt, hvad han havde gjort for hendes forældre og for hendes søskende. Hun undskyldte tanten med, at hun var blevet så [ukærlig, så] mistænksom, så herskesyg efter sin sidste svære sygdom, at de to mennesker ikke passede for hinanden, uagtet de på bunden af deres sjæl havde en inderlig hengivenhed og agtelse for hinanden. »Ak.« sagde hun engang, »kunne De virke på tante som på onkel! Hun er ikke så hård, som hun ofte synes. De skulle se hendes angst, når onkel om middagen udebliver over den bestemte tid! Hun siger intet, hun beklager sig ikke, men hun har ingen ro på sig, hun går fra vindue til vindue, stirrer ud imod den kant, hvorfra han skal komme; hendes åndedræt bliver kortere og kortere, og jeg har da den utroligste medlidenhed med hen-